Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΣΩΣ πετάχτηκα ὄρθιος, σφούγγισα τὰ μάτια μου, γέμισα γρήγορα—γρήγορα τὸ ὅπλο μου καὶ τὸ ὅπλο τοῦ γυιοῦ μου, ποὺ βρισκόταν πλάϊ του ἀδειανό, καὶ τσιμάστηκα νὰ φύγω.

Κάθε ἀργοπορία μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους, μποροῦσε νὰ μοῦ στοιχίση ἀκριβά.

Ἐξ ἄλλου κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε βουρκώσει πάλι καὶ ρχότανε καινούργια μπόρρα....

Σφίγγοντας τὴν καρδιά μου καὶ κάνοντας ψεύτικο κουράγιο, φόρτωσα τοὺς νεκροὺς τῶν παιδιῶν μου στὸ ἕνα ζῶο, τοὺς ἔδεσα στερεὰ γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὸ δρόμο, ἔκανα τὸ σταυρό μου γονατιστὸς στὴ γῆ, καβάλλησα κατόπιν καὶ ξεκίνησα....

Ἡ λύπη μου ἦταν μεγάλη, ἀβάσταχτη. Εἶχα κυνηγήσει τὸν βρυκόλακα γιὰ νὰ πάρω πίσω τὸν νεκρὸ τῆς κόρης μου καὶ γύρισα στὴν ἔπαυλι μὲ δυὸ νεκρούς!

Πόσοι θάνατοι μέσα σὲ λίγες ὧρες!....

Καὶ πόσες συμφορὲς μὲ περίμεναν ἀκόμα;

Ἤμουν βέβαιος πὼς οἱ ὑπηρέτες θὰ μᾶς ἄφιναν πειὰ καὶ θὰ φεύγανε. Καὶ θἄχανε δίκηο νὰ τὸ κάνουν αὐτό. Τὸ σπίτι μου ἦταν καταραμένο. Καὶ μονάχα ἡ φυγὴ θὰ μᾶς ἔσωζε καὶ μᾶς τοὺς ἴδιους...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Βλαδιμήρου Χάϊντεβιτς).

Συνέχεια.—Μόλις ἔφτασα στὸ σπίτι, μὲ δέχτηκαν μὲ θρήνους καὶ κοπετούς. Ἡ μάνα μου ψυχοραγοῦσε. Οἱ ὑπηρέτες ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ φυγάλα. Πῆγα νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Τὸ σπιτικό μου, τὸ εὐτυχισμένο ὥς προχθές, εἶχε μεταβληθεῖ σὲ τόπο θανάτου καὶ συμφορᾶς....

Βάλαμε τοὺς νεκροὺς στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ μικρότερος γυιός μου στόλισε, κλαίγοντας πικρά, τὴ νεκρὴ ἀδελφή του μὲ ἄνθη. Φτωχὴ Ἀρλέττα!... Τὸ πρόσωπό της εἶχε σουρώσει, ἦταν ἀγνώριστη....

Ὁ Στέφανος φαινόταν σὰν νὰ κοιμόταν....

Κλαίγοντας ἀπελπισμένα, ἔτρεξα στὴν κάμαρα τῆς μάνας μου, ἀφίνοντας κοντὰ στοὺς νεκροὺς τὸν ἐφημέριο καὶ τὸ γυιό μου. Εἶχα τὴν ἀπόφασι νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι πρὶν νυχτώσει, παίρνοντας τοὺς ἀγαπημένους νεκροὺς μαζύ μας.

Μὰ ἀλλοίμονο!....

Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ σωθοῦμε.

Ἡ μητέρα μου ξεψύχησε σὲ μιὰ ὥρα κ' ἔπιασε συγχρόνως δυνατὴ βροχή, μιὰ τρομερὴ θύελλα ποὺ ξερρίζωσε δέντρα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ γκρεμίση καὶ τὴν ἔπαυλι.

Ποῦ νὰ πηγαίναμε μὲ τέτοιον καιρό;

Πῶς θὰ μετέφερα ὥς τὴν κοντινώτερη πολίχνη τρεῖς νεκρούς;

Ἡ μετακίνησίς μας ἦταν ἀδύνατη. Κι' ἀποφάσισα, θέλοντας καὶ μή, νὰ μείνω στὴν ἔπαυλι καὶ τὴ νύχτα αὐτή. Ἴσως τὴν ἄλλη μέρα νὰ κατορθώναμε νὰ φεύγαμε....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ 'Ιωνάθαν Ἄρκερ).

Ἔχει νυχτώσει....

Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ σταματήσαμε τὸ διάβασμα τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Χάϊντεβιτς, ἀπασχολεῖ τὴ σκέψι μας, τόσο ἐμένα, ὅσο καὶ τῆς Μίνας, τὸ μυστικὸ τοῦ βρυκόλακα.

Τί νὰ ἤθελε ἄραγε νὰ πῆ μὲ τὰ λόγια του ὁ γυιὸς τοῦ Χάϊντεβιτς πεθαίνοντας;

Τί ἐννοοῦσε μὲ τὴ φράσι: «Δὲν εἶν' ἐκεῖνος... δὲν εἶν' ἐκεῖνος»;

Ζήτησα, σχετικὰ μὲ τὸ μυστήριο αὐτό, τὴ γνώμη τῆς γυναίκας μου.

Ἡ Μίνα σκέφτηκε λίγες στιγμὲς καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Τὰ λόγια τοῦ γυιοῦ τοῦ Χάϊντεβιτς, ἀγαπητέ μου 'Ιωνάθαν, εἶνε πολὺ καθαρὰ γιὰ μᾶς τοὺς δυό. Ὁ δυστυχισμένος πατέρας του δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τίποτε. Μὰ ἐμεῖς μαντεύουμε τὴ σημασία τους.

—Τί θὲς νὰ πῆς, ἀγαπητή μου;

—Δὲν ὑποψιάζεσαι λοιπὸν τίποτε, 'Ιωνάθαν;

—Ναί, ὑποψιάζομαι πολλά. Καὶ θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τί σκέπτουμαι. Πές μου ὅμως πρῶτα τί σκέπτεσαι ἐσὺ γιὰ ὅλ' αὐτά.

—Τί σκέπτουμαι; Ὅ,τι καὶ σύ, 'Ιωνάθαν. Σκέπτουμαι καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιη γι' αὐτό, ὅτι ὁ κόμης Δράκουλας δὲν ὑπάρχει πειά....

Κάποιος ἄλλος ζώνεκρος τὸν ἔχει ἀντικαταστήσει. Δὲν συμφωνεῖς μαζύ μου, φίλε μου;

—Ναί, Μίνα. Ἀλλὰ ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Μὰ θὰ τὸ μάθουμε ἀσφαλῶς. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε στὸν πύργο καὶ νὰ ζοῦσε μαζὺ μὲ τὸ Δράκουλα κανένας ἀδελφός του, βρυκολακιασμένος ἐπίσης, καὶ νὰ μᾶς διέφυγε, νὰ μὴν τὸν ὑποψιαστήκαμε καθόλου.... Πάντως πρόκειται περὶ συγγενοῦς τοῦ κόμητος Δράκουλα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, αὐτὴ εἶνε κ' ἡ δική μου γνώμη.

—Ἂς προφυλαγόμαστε λοιπὸν κ' ἂς περιμένουμε τὸν καθηγητὴ Ἔλσιγγ. Ὅταν ἔρθη αὐτός, θὰ φωτισθοῦν πολλὰ μυστήρια....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ).

Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα.

Ὁ 'Ιωνάθαν κοιμᾶται πλάϊ μου. Μέχρι τῆς στιγμῆς, τίποτε τὸ ὕποπτο δὲν συνέβη γύρω μας. Τὰ κορίτσια κοιμοῦνται ἐπίσης ἥσυχα. Σκεφτόμουνα τὸ μυστήριο τοῦ βρυκόλακα. Καὶ εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιη πειὰ πὼς δὲν πρόκειται γιὰ τὸν κόμητα Δράκουλα. Συγχρόνως ὅμως μιὰ τρομερὴ ὑποψία περνάει στὸ μυαλό μου. Ἀπ' ὅ,τι ξέρουμε μέχρι τῆς στιγμῆς, ὁ νέος βρυκόλακας εἶνε νέος. Ἔτσι τὸν εἶδε στὰ ὄνειρά της καὶ ἡ μικρὴ ἐγγονὴ τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἀκόμα τὴ διήγησι τῆς χωρικῆς, τὴν ὁποία ἀνέφερα σὲ προηγούμενη σελίδα τοῦ 'Ηιερολογίου μου. Τὸν εἶδε κι' αὐτὴ μιὰ βραδειὰ τὸν καταραμένο βρυκόλακα μέσα στὸ νεκροταφεῖο κι' ἔφυγε τρομαγμένη. Ξεφωνίζοντας ἄγρια.

Τὸν εἶδε, κι' ὅπως μὲ βεβαίωσε, δὲν ἦταν ἡλικιωμένος. Δὲν ἦταν ὁ κόμης Δράκουλας μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ψηλό, ἐπιβλητικὸ ἀνάστημα. Ἦταν νέος....

Νέος;.... Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέση, ἀλλὰ τρομερὲς σκέψεις στριφογυρίζουν στὸ μυαλό μου...

Διέκοψα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ γράψιμο κ' ἔτρεξα στὸ παράθυρο.

Ἄκουσα ἀπ' ἔξω πατήματα....

Κάποιος πλησίασε ὥς τὴν πόρτα, στάθηκε λίγο κ' ἔφυγε ἀμέσως.

Ὁ Πιστὸς ἄρχισε νὰ γαυγίζη.

Ξύπνησα ἀμέσως τὸν 'Ιωνάθαν.

Πλησιάσαμε μαζὺ στὴν πόρτα κ' ἀφουγκραστήκαμε.

Εἶχε ξαναγίνει ἡσυχία, δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Μὰ ὁ Πιστὸς γαύγιζε, γαύγιζε διαρκῶς....

Στεκόμαστε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, μὴν ξέροντας τί νὰ κάμουμε.

Ἔξαφνα ἀκούσαμε ἀπ' τὸ δωμάτιο τὴ φωνὴ τῆς μικρῆς ἐγγονῆς τοῦ καθηγητοῦ:

—Φύγε!.... Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι μὲ τὰ μάτια σου...

Ὁ 'Ιωνάθαν μοῦπιασε τὸ χέρι.

—Εἶν' αὐτός! μοῦ εἶπε.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου καταφατικά.

Ἦταν ἐκεῖνος πραγματικῶς.

Τὸ μαντεύαμε ἀπ' τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου ἄλλωστε.

—Θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ θὰ τὸν πυροβολήσω, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ 'Ιωνάθαν.

Τὸν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου, γεμάτη ἀγωνία.

—Ὄχι, ὄχι, 'Ιωνάθαν. δὲν θὰ τὸ κάμης αὐτό, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω....

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάποιος πασπάτευε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα μὲ τὰ δάχτυλά του.

Ὁ Πιστὸς τὸ κατάλαβε καὶ σηκώθηκε ὄρθιος, στηρίζοντας στὴν πόρτα τὰ μπροστινά του πόδια. Γαύγιζε ἄγρια, μανιασμένα....

Ἡ καρδιά μου σφιγγότανε....

Αὐτὸ κράτησε ὥς ἕνα τέταρτο.

Ἔπειτα ἀκούσαμε τὰ ξερὰ φύλλα τοῦ κήπου νὰ τρίζουν καὶ τοὺς θάμνους νὰ θροῦν.

Ὁ βρυκόλακας ἀπομακρυνόταν.

Μιὰ κοκκυβάγια ἔσκουξε ψηλὰ κ' ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία....

Πλησιάζει ἤδη νὰ ξημερώση.

Θὰ μποροῦσαμε ν' ἀναπαυθοῦμε καὶ νὰ ἡσυχάσουμε.

....

Σηκωθήκαμε τὸ πρωὶ κατὰ τὶς δέκα καὶ πήραμε τὸ τσαΐ μας.

Καθήσαμε ἔπειτα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ συνεχίσαμε τὸ διάβασμα τοῦ 'Ημερολογίου τοῦ Χάϊντεβιτς.

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Βλαδιμήρου Χάϊντεβιτς).

Ὅσο τὸ σκοτάδι ἔπεφτε γύρω μας, ἡ καρδιές μας βάραιναν. Τί θὰ μᾶς συνέβαινε αὐτὴ τὴ νύχτα, Θεέ μου!... ('Ακολουθεῖ)

Ἡ Μίνα σκέφτηκε λίγες στιγμὲς καὶ μοῦ ἀπάντησε...